

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.771 van 26 april 2011
in de zaak A. 197.856/IX-6957**

In zake : Patricia HOORNE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 4 oktober 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 5 augustus 2010 van de directeur-generaal van de algemene directie van de Ondersteuning en het Beheer van de federale politie waarbij aan Patricia Hoorne de tuchtstraf van de blaam wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van

23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 april 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor de verzoekster, en adviseur Ruben Goosens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster is hoofdinspecteur van politie en bij wijze van detachering vanuit de Directie Algemene Reserve (DAR) van de federale politie tewerkgesteld bij de federale gerechtelijke politie (FGP) te Brugge.

3.2. Naar aanleiding van de vaststelling dat de verzoekster ten onrechte maaltijdkosten in rekening brengt, vordert de directeur-generaal van de algemene directie bestuurlijke politie op 18 februari 2010 een voorafgaand onderzoek.

3.3. Op 2 juli 2010 wordt aan de verzoekster een inleidend verslag betekend waarin wordt voorgesteld de lichte tuchtstraf van de blaam op te leggen

voor het aangeven van zesentwintig “onrechtmatige middagmalen in het informaticasysteem”.

Dit inleidend verslag gaat uit van de directeur-generaal van de algemene directie van de Ondersteuning en het Beheer (DSG) van de federale politie die zichzelf aanwijst als de hogere tuchtoverheid van de verzoekster.

3.4. Na de verzoekster op 3 augustus 2010 gehoord te hebben legt de waarnemend directeur-generaal van de algemene directie van de Ondersteuning en het Beheer op 5 augustus 2010 de verzoekster de lichte tuchtstraf van de blaam op.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van een ambtshalve aangevoerd middel

4. De auditeur-verslaggever voert ambtshalve aan dat de directeur-generaal van de Ondersteuning en het Beheer, die de bestreden beslissing genomen heeft, daartoe niet bevoegd was. Hij stelt te dien einde vast dat, zoals blijkt uit een nota van 25 januari 2008 van de directeur van de mobiliteit en het personeelsbeheer, de verzoekster sinds 11 februari 2008 gedetacheerd is naar de federale gerechtelijke politie-Brugge hetgeen, rekening houdend met artikel 21 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet), repercussies heeft op de overheid die bevoegd is om in tuchtaangelegenheden tegen haar beslissingen te treffen. Hij besluit daaruit dat de lichte tuchtstraf van de blaam, die in dit geval aan de verzoekster werd opgelegd, moest opgelegd worden door de tuchtoverheid van de dienst waar zij gedetacheerd is -dit is de tuchtoverheid bevoegd voor de personeelsleden van de federale gerechtelijke politie- en niet door HCP Vande Cavey, die de hogere tuchtoverheid is in de dienst van oorsprong van de verzoekster.

Beoordeling

5. De blaam, die aan de verzoekster opgelegd is, is door artikel 4, 1°, van de tuchtwet gekwalificeerd als een lichte tuchtstraf.

De overige bepalingen van de tuchtwet die te dezen van toepassing zijn, luiden als volgt:

-Artikel 17:

“De tuchtoverheden zijn enerzijds de gewone tuchtoverheden en anderzijds de hogere tuchtoverheden.

De gewone tuchtoverheid legt de lichte tuchtstraffen op. De hogere tuchtoverheid kan de lichte en de zware tuchtstraffen opleggen.”

-Artikel 19:

“De gewone tuchtoverheid is:

1° ...

2° wat de personeelsleden van de federale politie betreft:

a) voor de leden van het (...) basis- en middenkader (...): het diensthoofd; (...)”

-Artikel 20:

“De hogere tuchtoverheid is:

1° ...

2° wat de personeelsleden van de federale politie betreft:

a) voor de leden van het (...) basis- en middenkader (...): de directeur-generaal; (...).”

-Artikel 21:

“Met uitzondering van de verbindingsambtenaren bedoeld in artikel 105, vierde lid, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politie, gestructureerd op twee niveaus, worden in geval dat een politieambtenaar bij een ander korps of dienst is gedetacheerd, de lichte tuchtstraffen opgelegd door de tuchtoverheden van het korps of de dienst waarbij het betrokken personeelslid is gedetacheerd. De zware tuchtstraffen

worden in dat geval opgelegd door de hogere tuchtoverheid van de dienst van oorsprong, op vraag van de dienst waarbij het betrokken personeelslid is gedetacheerd.”

6. Blijkens artikel 21 van de tuchtwet is de ernst van de opgelegde tuchtstraf bepalend voor de aanwijzing van de tuchtoverheid die de straf kan opleggen: voor de lichte tuchtstraffen -die krachtens artikel 17, tweede lid, van de tuchtwet zowel door de gewone als door de hogere tuchtoverheid kunnen opgelegd worden- zijn de tuchtoverheden van de dienst waar de ambtenaar gedetacheerd is bevoegd; voor de zware tuchtstraffen -die enkel door de hogere tuchtoverheid kunnen opgelegd worden- is de tuchtoverheid van de dienst van oorsprong bevoegd.

Te dezen is een lichte tuchtstraf opgelegd. Aangezien de verzoekster gedetacheerd was in de FGP te Brugge diende deze blaam opgelegd te worden door de tuchtoverheden bevoegd voor de personeelsleden van die dienst: hetzij haar diensthoofd dat de hoedanigheid bezit van gewone tuchtoverheid, hetzij -na evocatie of verwijzing- de directeur-generaal van de algemene directie waartoe de dienst behoort, te weten de algemene directie Gerechtelijke Politie (DGJ).

7. De bestreden tuchtstraf is opgelegd door HCP Vande Cavey, handelend in zijn hoedanigheid van waarnemend directeur-generaal van de algemene directie van de Ondersteuning en het Beheer (DGS). Hij was daartoe niet bevoegd. Hij is immers directeur-generaal van een andere directie dan deze waartoe de verzoekster behoorde.

8. Ter terechtzitting wijst de verwerende partij op de volheid van bevoegdheid die de hogere tuchtoverheid heeft. Daarmee verantwoordt zij dat de bestreden beslissing genomen kon worden door de hogere tuchtoverheid, maar niet dat de hogere tuchtoverheid die in dit geval de beslissing genomen heeft en die bevoegd is in de directie Ondersteuning en Beheer, mocht handelen in de plaats van de directeur-generaal van de directie Gerechtelijke Politie, die de hogere tuchtoverheid is voor de personeelsleden van de FGP te Brugge.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 5 augustus 2010 van de directeur-generaal van de algemene directie van de Ondersteuning en het Beheer van de federale politie waarbij aan Patricia Hoorne de tuchtstraf van de blaam wordt opgelegd.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 april 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche